

Martin Hansen: Jeg havde ikke tænkt mig at tage Ordet, men da det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte Tanken om, at man skulde overveje et nyt Princip, Forsikringsprincippet, maa jeg sige, at jeg blev noget forbavset. Dette Spørgsmaal har jo nemlig været overvejet lige siden Aarhundredets Begyndelse, det har i flere Aar være overvejet i en Kommission, og mig bevidst har ingen fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, sluttet sig til Forsikringsprincippet. Jeg var heller ikke klar over andet, end at i Virkeligheden alle politiske Partier her i Salen havde anerkendt, at man maatte opgive Tanken om Forsikringsprincippet og gaa til en saadan Ordning, som her er foreslaet. Derfor finder jeg det lidt underligt, at Spørgsmaalet nu bliver rejst. Men mest underlig synes mig den Motivering, det ærede Medlem gav af sit Standpunkt. Det ærede Medlem sagde: Først øser man 30 Mill. Kr. ud til Oprettelse af Husmandsbrug, og nu foreslaar man her den store Udgift, som dette Lovforslag vil medføre. Jeg vil i den Anledning gerne rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Er det hans Mening, at Samfundet ikke vil være i Stand til at bære Udgiften til denne Aldersrente, uden at de gamle selv betaler en Del deraf? Og er det det ærede Medlems Mening, at man skal undlade at bruge Penge til produktive Formaal, til Fremskaffelse af selvproducerende Hjem her i vort Samfund, for at man kan have tilstrækkelige Midler til Gennemførelse af Forsvarsordningen, hvortil det ærede Medlem mener, der skal anvendes 10—14 Mill. Kr. mere? Det var rart at faa at vide, om det ærede Medlem er af den Mening, at man for at kunne skabe en dyr Militærordning skal undlade at skabe produktive Hjem og undlade at underholde de gamle paa en forsvarlig Maade. Jeg maa sige, at jeg blev noget forbavset over at høre det ærede Medlems Udtalelse paa dette Punkt, og jeg kan neppe tro, at det kan være det ærede Medlems alvorlige Mening, at det bør være saaledes.

Maa jeg tilføje, at jeg er en saa afgjort Tilhænger af det foreliggende Lovforslag og det Princip, hvorpaa det er bygget, at jeg maa udtale min dybeste Forundring over, at man overhovedet kan opkaste det Spørgsmaal, om dette Lovforslag i højere Grad end den nuværende Alderdomsforsørgelse hviler paa Princippet Hjælp til Selvhjælp. Thi den nuværende Alderdomsunderstøttelse indeholder i Virkeligheden, naar man udtrykker sig grelt, en Straf for Flid og Sparsommelighed, medens

det foreliggende Lovforslag vil belønne Flid og Sparsommelighed og hviler derved paa det Princip, hvorpaa al social Lovgivning i Virkeligheden bør hvile i et Samfund, der er sundt og er i Stand til at konsolidere sig. Derfor vil jeg medgive Lovforslaget min varmeste Anbefaling netop af Hensyn til de Principper, hvorpaa det er bygget. Der kan være forskellige Smaaændringer at foretage i Lovforslaget, og jeg kan godt tænke mig, at man ved en nærmere angiven Indtægt ikke burde nøjes med at trække 50 Kr. fra for hver 100 Kr., Indtægten er højere, men burde trække 75 Kr. fra, saaledes at der derigennem blev Mulighed for at spare noget. Jeg er enig i, at en Mand paa 65 Aar eller derover, hvis Hustrus Alder er mellem 60 og 65 Aar, burde have en noget større Aldersrente end den enlige Mand; jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, om en Ændring i saa Henseende blev gennemført. Men alle disse Smaating kan overvejes i et Udvalg. Det centrale og afgørende er selve det Princip, hvorpaa Lovforslaget er bygget; det mest værdifulde i Lovforslaget ser jeg deri, at man belønner Flid og Sparsommelighed, og det kan kun ske paa den Maade, hvorpaa Lovforslaget er bygget.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen vil jeg blot sige, at det paa ingen Maade har været min Hensigt at øve noget Attentat paa de gamle. Jeg erkender fuldt ud Kravet om Forsørgelse af de gamle som et socialt Retfærdighedskrav, det er saa elementært, at det er anerkendt i en hvilken som helst Stat, en konservativ reaktionær Militariststat, som den tyske var det før Krigen, og en demokratisk liberal som vor. Det er der slet ikke Diskussion om. Det eneste, jeg har udtrykt, er et beskedent Ønske om, at det maatte være muligt at finde en Ordning, som var finansielt og socialt mere tilfredsstillende end den, der har faaet Udtryk i den forelagte Reform; og jeg har opkastet det Spørgsmaal, hvorvidt det ikke, saa vanskeligt som de økonomiske Forhold formede sig for os i Øjeblikket, var Umagen værd at drøfte Muligheden af at faa en saadan Ordning paa Grundlag af Forsikringsprincippet. Det er det eneste Spørgsmaal, jeg har opkastet, og jeg har ment det berettiget at opkaste det, naar man ser, hvor large og kulant og koldblodigt Venstre